

قانونی در عزلت

دکتر رضا نوریها

مقدمه اول

قانون نویسان ما پس از انقلاب با نیت تغییراتی در قوانین جزایی و تطبیق آنها با احکام شرع راه خود را شروع کردند که متأسفانه برخی در این زمینه توان آینده نگری و اشتباق به بررسی جهات و دقت در موارد گوناگون را نداشتند هرچند نمی توان با توجه به اعتقاداتشان امید به اصلاح را در ایشان نادیده گرفت. قانوننگذاری در همه عالم لباس برازنده خود را می خواهد و سیماهای مصمم و دلهای پرشوری را می طبلد که دل به گذشت ایام و سپری کردن دوران در رویای شهرت و نام و واقعیت آب و نان تنها نبندند و سر در خدمت خلق قرار دهند که این منظور تها با نیت خیر امکان ندارد که تخصص، صلاحیت، کارآیی و عشق و علاقه را نیز می خواهد. قیام و قعود بی پشتوانه آگاهی و رأی دادن بی توجه به تبعات و آثار آن مشکلات حتی کوچک را به غولهای بزرگی تبدیل می کند که نه می شود از آنها گریخت و نه می توان به بندشان کشید. تدوین قوانین و بخصوص قوانین جزایی بدلیل تبعات آن باید از چنان دقت، هوشیاری، آگاهی، ظرافت و آینده نگری برخوردار باشد که قانوننگذار خود را در موقعیت برخورد با قانون قانع از غنای آن ببیند. تصویب قانون ساده است

اگر موضع قانوننگزار دقیق نباشد و مشکل است اگر با نگاه همه جانبی با قانون برخورد شود. به فرض بسیار سهل است که به صرف افزایش صدور چکهای بلا محل شمشیر تشدید را از غلاف بیرون کشید و مجازات را دو یا چند برابر کرد و دل خوش به اجرای چنین کیفری داشت اما بسیار سخت است اگر قانوننگزار بخواهد علت‌های صدور چک را به درستی بشناسد. جامعه را در تحولات سیاسی و اقتصادی در مواجهه با مسایل داخلی و خارجی بررسی کند، ارزشها و ضد ارزش‌های پول را تحلیل نماید، گرایشها و جذابیت‌های کسب در آمدهای نامشروع را در روند جامعه‌ای که ارزش‌های آن در توسانات دائم است دریابد، نفوذ رسانه‌های گروهی را در جهت دادن اندیشه‌های جامعه تعیین کند، علاقه‌شخصی و کشش‌های غریزی را در ارتکاب جرایم از یاد نبرد و محیط و عوامل درگیر با آن را بررسی نماید و با این آگاهی‌ها به تدوین قانونی مناسب با صدور چکهای بلا محل پردازد تا از طرفی صادر کنندگان چک را از صدور چک بلا محل در حد امکان بر حذر دارد و از سوی دیگر در کنار ترمیم حقوق زیان دیدگان از جرم به جامعه مصنوبیت بخشد. این دقت نه تنها در زمینه تدوین قوانین آتی باید مورد توجه قرار گیرد که در بررسی قوانین گذشته و تطبیق آنها با تحولات جامعه نیز ضروری است.

مقدمه دوم

یکی از دستاوردهای دهه‌های اخیر در زمینه اصلاح و درمان مجرمین گشايش بحث «اقدامات تسامینی و تربیتی» در قلمرو حقوق جزاست. اقداماتی که رنگ و رونق خود را با تحقیقات چند نفر از شجاعان تاریخ

حقوق جزا پیدا کرد، افرادی که سلاح قدیمی مجازات را با توجه به تغییرات عمدہ‌ای که در زمینه علوم بخصوص در اواخر قرن ۱۹ و شناخت انسان پیش آمد کافی برای مبارزه با بزه و بزهکاری نمی‌دانستند و یا لا اقل نسبت مناسبی بین مجازاتها و تقلیل جرایم پیدا نکرده بودند و در اعمال شدت کیفر نظر موافقی با آن نداشتند^۱ و بیشتر به تدبیر ضروری برای پیشگیری از جرم و پاسخگویی به اعمال ضداجتماعی می‌اندیشیدند.

نامهای آشنای این پهلوانان میدان تفکر را در همه کتابهای حقوقی می‌توان دید و نام مکتب آنها را که به تحقیق مشهور و معروف شده همه حقوقدانان و جامعه‌شناسان می‌شناسند. ذهنیت بارورشان رودخانه بزرگی شد که در طول و عرض کشورها جاری گردید، تحقیقی شاید طولانی‌ترین رودخانه تاریخ حقوق بود که سرچشمه خود را از تفکر گرفت و در بستر حیات بشری روان شد. ممکن است برخی با این مطلب سر برخورد جدی نداشته باشند و تاریخ ذهنیت بشری را عمیق‌تر در تفکر فلسفی انسان جستجو کنند و ادعای ما را بر عظمت رودخانه تحقیقی اغراق‌آمیز بشناسند اما به یک نکته باید اشاره کنم و آن اینکه اگر کسی به تمنای وصالی پا در جدالی سهمگین گذاشت و از تیغ کین نترسید و از رنج راه نهراسید، باید جایگاه او را در تاریخ بازشناخت بی‌آنکه در این جایگاه مدعی همه چیز بود که نه جایگاه بخصوص در محدوده تفکر ابدی است و نه ادعای همه چیز بودن منطقی.

۱. نگاه کنید به: رضا نوری‌ها، تشدید مجازات در بوته تجربه‌ای تازه در: نگاهی به قانون مجازات اسلامی، مجموعه مقالات، نشر دادگستر، صفحات ۷۳ به بعد.

در این مکتب انسان محور شد و شناخت او موضوع علمی بنام «جرائم‌شناسی» که انسان نه صرفاً در این علم که در کل مجموعه شناخت قرار گرفت و راهکارهای مناسب با وضعیت او درقبال شرایطی که در جامعه ایجاد کرده بررسی گردید. بین فرد و جامعه ارتباطی به وجود آمد که قبلًا بدین وضوح نه وجود داشت و نه علاقه‌ای به ایجاد آن دیده می‌شد، اگر هم چنین ارتباطی را می‌دیدیم بر مبنای تعلق فرد به جامعه و یا تشکیل جامعه از افراد در شکل آرمانی آن قرار داشت. مکتب تحقیقی آرمان‌گرایی را مطلقاً رها نساخت اما سعی کرد آن را به عهده فلاسفه بگذارد و خود به این دیدگاه پناه برد که فرد با جامعه در کشاکش ناشی از نیازهای گوناگون قرار دارد و لذا طبیعی است که در این کشاکش واکنش‌های فرد تغییر می‌کند و تغییر این واکنشها را نمی‌توان همیشه به یک نحو پاسخ گفت که، چون کشش‌ها متغیرند پاسخها نیز متغیر خواهد بود.

سخن تحقیقی‌ها، سخن سخیفی نبود که بتوان آن را به سادگی فراموش کرد، از دو مبنای علمی و منطقی استفاده می‌برد. تجربه را نیز با خود به همراه آورد در نتیجه آن شد که در حقوق جزا جایگاهی به عنوان اقدامات تأمینی و تربیتی آشکار گردید که تقریباً همه جا با استقبال مواجه شد و گرچه مخالفان جدی نیز داشت اما چون بار علم و منطق را حمل می‌کرد چندان موفقیتی برای مخالفان در ابراز مخالفت بوجود نیامد.

مقدمه سوم

در حقوق جزای ایران و بخصوص در قوانین جزایی، اقدام تأمینی با تأخیر وارد شد حدود چهل سال پیش در ۱۲ اردیبهشت سال ۱۳۴۹ قانونی

به تصویب مجلس شورای وقت رسید که عنوان قانون اقدامات تأمینی داشت با سه فصل و بیست و یک ماده^۲، البته خواهیم دید که قبل از تصویب این قانون نقشهایی از اقدامات تأمینی را در مجموعه قوانین جزایی می‌توان دید اما در واقع گام جدی در زمینه اقدامات تأمینی را قانون ۱۳۳۹ برداشت.

کوشش من در این مقاله آن است تا ابتدا سابقه اقدامات تأمینی قبل از قانون ۱۲ اردیبهشت روشن شود و آنگاه کلیات قانون ۱۳۳۹ بررسی گردد و سپس شرایط بعد از انقلاب و اعمال این قانون مورد نظر قرار گیرد.

قسمت اول

سابقه اقدامات تأمینی قبل از قانون ۱۲ اردیبهشت سال ۱۳۳۹

اصطلاح اقدامات تأمینی حدود سی و پنج سال پس از تصویب قانون مجازات عمومی ۱۳۰۴ در پایان نامه دکتری شادروان محمدعلی هدایتی در سال ۱۹۳۹ میلادی در ایران باب شد عنوان پایان نامه «اقدامات تأمینی و اصلاحات حقوق جزا» بود که در دانشگاه ژنو از آن دفاع شد و بعداً مورد توجه قانونگذاران ایران قرار گرفت زیرا لایحه قانونی اقدامات تأمینی با استفاده از قانون جزای ۱۹۳۷ سوئیس تهیه و در سال ۱۳۳۷ به مجلس شورای ملی وقت تقدیم که سرانجام با تغییرات جزئی در ۱۲/۲/۱۳۳۹ مورد تصویب مجلسیین قرار گرفت.

^۲. روزنامه رسمی، شماره ۴۵۰۲ سال ۱۳۳۹ و یا مجموعه قوانین ۱۳۳۹ صفحات ۴۱۶ تا ۴۲۳.

اما قبل از این قانون باید به سیر تاریخی مقدم بر این قانون اشاره کنم.

مشروطیت باب جدیدی در حقوق ایران گشود. با تدوین قانون اساسی در سال ۱۲۷۵ ه.ق، تدریجاً دعاوی که تا آن زمان طبق موازین شرعی و فقهی رسیدگی می‌شدند بر اصول قانونی نیز استوار گردیدند. قانون اساسی دادگاههای شرعی و عرفی را در چارچوب قانون به رسمیت شناخت و حدود و ثورهای هریک را معین کرد.

اقدامات تأمینی و تربیتی نیز همزمان با شروع حیات قانون‌گذاری در ایران با پوشش قانونی جلوه گردید. موادی که در متمم قانون اساسی مزبور ذکر شده است اگرچه صراحتاً عنوان اقدامات تأمینی را ندارند اما به دلیل اینکه مصادیقی از این اقدامات را در بر می‌گیرند در خور توجه‌اند. اصول ۱۴ و ۱۶ متمم قانون اساسی مصوب ۱۲۷۶ بیان می‌کرد: «هیچ‌یک از ایرانیان را نمی‌توان نفی بلد یا منع از اقامت در محلی یا محصور به اقامت در محل معینی نمود مگر در مواردی که قانون تصریح می‌کند». «ضبط املاک و اموال مردم به عنوان مجازات و سیاست ممنوع است مگر به حکم قانون». ممنوعیت از اقامت در محل معین یا اجبار به اقامت در محل معین و نیز ضبط اموال، صرفنظر از اینکه می‌توانند در قالب کیفر نیز اعمال شوند، مصادیقی از تدابیر تأمینی محدود کننده آزادی و مالی نیز می‌باشند که در آتیه نیز مطرح می‌گردند.

در سال ۱۳۰۰ و به هنگام نخست وزیری سید ضیاءالدین طباطبایی مصوبه قابل توجهی درباره اعتیاد به مواد مخدر تدوین و انتشار یافت که چنین مقرر می‌داشت^۳:

«نظر به اینکه از قرار معلوم در طبقات مستخدم و کشوری و لشکری، عده زیادی معتاد به استعمال تریاک می‌باشند، که وجود آنها علاوه بر اینکه به درد خدمت دولت نمی‌خورد، تأثیرات سوء و تصرفات مضری در احوال و اخلاق و روحیه سایرین خواهد کرد. نظر به اینکه استعمال تریاک به خصوص در طبقات نظامی روح شهامت و عرق حمیت را زیون و فانی و این عادت پلید آتیه مملکت را تهدید می‌کند، بالضروره مقرر می‌دارد که از این تاریخ استعمال تریاک برای مستخدمین لشکری و کشوری از هر درجه‌ای که باشند قویاً و اکیداً منوع و هر کس از این بعد در مسلک نظام و در ادارات دولتی مرتکب گردد، به موجب این حکم از خدمت دولت منفصل خواهد بود، و اجرای این حکم را علی الفور در تمام تشکیلات نظامی مرکز ولایات، و همچنین در ادارات و دوایر آن وزارتخانه خواستارم.»

مصطفویه فوق بیانگر حساسیت موضوع و تأثیر نامطلوب اعتیاد در سطوح مختلف جامعه بویژه دستگاههای اداری و حکومتی کشور بوده است که می‌توان آن را یکی از اشکالات اقدامات تأمینی و تربیتی دانست. در سال ۱۳۰۴ اقدامات تأمینی و مصادیقی از آن در کنار مجازات مطرح شد. مواردی نظیر: استرداد، ضبط و معذوم شدن اشیائی که دلیل جرم

^۳. دانش، تاج زمان. مجرم کیست و جرم شناسی چیست. ص ۲۱۲.

است یا بواسطه آن به دست آمده است یا به کار گرفته شده است، محرومیت از حقوق اجتماعی (بعضًا یا تمام)، عواقب این محرومیت، اقامت اجباری در نقطه یا نقاط معین، ممنوعیت از اقامت در محل معین، جرائم اطفال و حسب مورد تسلیم آنها به والدین خود یا اعزام به دارالتأدیب،^۱ اعزام متهمان مجرمین به دارالمجانین، مجازات معتادین به مواد مخدر و معذوم یا ضبط کردن اشیاء و ادوات مربوطه قابل ذکر است.^۵

هرچند مواد مذکور در قانون مجازات عمومی ۱۳۰۴ در چهارچوب کیفر لحاظ شده است اما در واقع این موارد از مصاديق اقدامات تأمینی و تربیتی می باشند و نیز توجه مقتن به صغر بزهکار و تأدیب این دسته از مجرمین، و نیز اعزام آنها به دارالتأدیب (که بعدها کانون اصلاح و تربیت جای آن را گرفت)، توجه به حالت جنون در افراد و اعزام دیوانگان بزهکار به مراکز خاص و ... و گامهای مؤثری در روند ایجاد اقدامات تأمینی و تربیتی محسوب می شدند.

بدلیل حساس بودن موقعیت اطفال بزهکار در سال ۱۳۲۲ آئین نامه خاصی برای^۶ «بازداشتگاه صغیر در زندان موقت تهران» در ۹ ماده تهیه و تدوین شد. براساس این آئین نامه «بازداشتگاه اطفال کمتر از ۱۸ سال تمام از بزرگسالان مجزا شده و برای اطفال سوادآموزی، وعظ و خطابه در نظر

^۴. در ماده ۲۲ نظامنامه مجالس مصوب ۱۳۰۷ دارالتأدیب تعریف شده؛ مظنونین یا محکومینی که سن آنها بیش از پانزده سال تمام بوده ولی به سن هیجده سال تمام نرسیده باشند در دارالتأدیب توقيف یا حبس خواهند شد، نک. غفوری غروی، سید حسن – انگیزه شناسی جنایی ص ۲۷۸.

^۵. مواد ۲۷۵، ۲۷۶، ۲۷۷، ۲۷۸، ۲۷۹.

^۶. غفوری غروی، سید حسن همان، ص ۲۷۹.

گرفته شد. همچنین مقرر گردید در صورتی که این بزهکاران خردسال به سن ۱۸ سال تمام برسند باید به زندان مجرمین بالغ منتقل شوند».

اگرچه به سبب برخورد ضعیف مقتن با این موضوع و فقدان امکانات لازم مسأله پیشگیری از ارتکاب جرم و یا تکرار آن از سوی اطفال بزهکار با موفقیت چشمگیری همراه نبود.

در سال ۱۳۳۴ کشت خشخاش و استعمال آن طبق قانون منوع شد.

این قانون در سال ۱۳۳۸ اصلاح و در سال ۱۳۴۷ قانون کشت محدود خشخاش و صدور تریاک تصویب گردید که بعد از انقلاب اسلامی بکلی دگرگون شد. اما به سبب عدم برخورد قاطع مسئولین امر، اقدام انجام شده در راه پیشگیری از اعتیاد مردم اعم از اطفال و نوجوانان، جوانان و بزرگسالان (مذکور و مؤنث) توفیق چندانی نیافت و این آفت به حیات خود ادامه داد.

در سال ۱۳۳۸ قانون تشکیل دادگاه اطفال بزهکار به قصد تربیت و حمایت از صغار به تصویب رسید.^۷ طبق این قانون که دارای ۳۳ ماده میباشد بزهکاران خردسال که تا آن زمان در همان دادگاهی که به جرائم مجرمین بالغ رسیدگی میکرد مورد محاکمه قرار میگرفتند، خود دارای محکمه‌ای خاص شدند.

متأسفانه قانون ذکر شده تا سال ۱۳۴۵ به مرحله اجرا در نیامد. و در این فاصله (۱۳۴۵-۱۳۳۸) اقداماتی نظیر فراخواندن دو تن از متخصصین (جرائم شناس) عضو سازمان ملل، آقایان «ادوارد گالوی» در سال ۱۳۴۰ و

۷. لایحه قانون مزبور توسط مرحوم مجلسی در زمان تصدی کفالت وزارت دادگستری به مجلس تقدیم و با اصلاحاتی به تصویب رسید.

پرسنل «لوپزرنی» در سال ۱۳۴۳ صورت پذیرفت. آقای «گالوی» که رئیس قسمت دفاع اجتماعی سازمان ملل متعدد بود پس از بررسیهای انجام شده اعلام داشت که بزهکاری اطفال در ایران (آن روز) توسعه یافته نیست. وی همچنین تلاش در امر تربیت اطفال و نوجوانانی که مرتکب جرم شده و جلوگیری از تکرار جرم آنها و از بین بردن زمینه‌های ارتکاب جرم جوانان از طریق تهیه طرحهای لازم و تعیین قضات دادگاههای اطفال و نیز تجدید نظر آتی در قانون تشکیل دادگاه اطفال و ... را مورد سفارش و توصیه قرار داد. پس از اینکه توصیه‌های «گالوی» در مطبوعات انتشار یافت و افکار عمومی را به خود جلب کرد شورائی به نام «شورای امور اطفال بزهکار» مرکب از عده‌ای از قضات و معاونین دادگستری مرکز تشکیل و دفتری برای انجام امور اجرائی مربوط به اجرای قانون مزبور بهنام «دفتر امور دادگاههای اطفال» تشکیل شد. سرانجام در روز سه شنبه سورخ ۱۳۴۵/۸/۲۶ نخستین دادگاه اطفال در تهران تأسیس شد و شعبه دیگری نیز بعداً اضافه شد و تا سال ۱۳۵۶ این دو شعبه در تهران به فعالیت خود ادامه دادند و بعد از آن شعبه دیگری نیز تشکیل شد.^۸

در سال ۱۳۳۹ قانون اقدامات تأمینی متعاقب قانون تشکیل دادگاههای اطفال تصویب شد که این اقدامات طی بیست و یک ماده مطرح و مورد ارزیابی قرار گرفته است. این امر نخستین اقدام قانونی صریح

^۸. همان منبع ص ۲۸۱ به بعد.

و نسبتاً جامع درباره اقدامات تأمینی و تربیتی در حقوق ایران به شماره رود.^۹

قسمت دوم

کلیات قانون اقدامات تأمینی مصوب ۱۲ اردیبهشت ماه ۱۳۹۹

سال ۱۳۳۹ منطبق است با دهه های ۶۰ و ۷۰ در اروپا و رونق مکاتب نوگرای تحقیقی و دفاع اجتماعی و عقب نشینی تدریجی مکاتب کلاسیک. البته شروع این نوگرایی را باید قبل از این ایام و در اواخر قرن نوزدهم و شروع قرن بیستم دید.^{۱۰} مکتب تحقیقی با دیدگاههای سه تفنگدار معروف آن^{۱۱} انسان مجرم را زائیده علتهای مختلفی می دانست که از نظر روانی، جسمی و اجتماعی او را در بر گرفته اند و به شخصیت بزهکار بعنوان محور مطالعات در سیر بزهکاری توجه خاص داشت. «گاروفالو» یکی از پیانگزاران این مکتب بحث حالت خطرناک را به میان کشید.^{۱۲} و دکتر

۹. در سال ۱۳۴۷ اولین کانون اصلاح و تربیت تأسیس و آئین نامه اجرایی آن در تاریخ نهم مهرماه همان سال با چهل ماده تصویب شد. در سال ۱۳۵۲ با توجه به تحولاتی که در گذشته صورت گرفته بود قسانون مجازات عمومی اصلاح و تکمیل شده و با دویست و نواده ماده به تصویب رسید. در این قانون اقدامات تأمینی همراه با عنوان کیفر به صراحت و به شکل کامل تری نسبت به گذشته لحاظ شد. مواردی نظریه ۱، ۲، ۳، ۴، ۵، ۶، ۷، ۸، ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۱۷، ۱۸، ۱۹، ۲۰، ۲۱، ۲۲، ۲۳، ۲۴، ۲۵، ۲۶، ۲۷، ۲۸، ۲۹، ۳۰، ۳۱، ۳۲، ۳۳، ۳۴، ۳۵، ۳۶، ۳۷، ۳۸، ۳۹، ۴۰، ۴۱، ۴۲، ۴۳، ۴۴، ۴۵، ۴۶، ۴۷، ۴۸، ۴۹، ۵۰، ۵۱، ۵۲، ۵۳، ۵۴، ۵۵، ۵۶، ۵۷، ۵۸، ۵۹، ۶۰، ۶۱، ۶۲، ۶۳، ۶۴، ۶۵، ۶۶، ۶۷، ۶۸، ۶۹، ۷۰، ۷۱، ۷۲، ۷۳، ۷۴، ۷۵ را می توان ذکر کرد.

۱۰. مکتب تحقیقی یا اثباتی تحت تأثیر دیدگاههای «لا گوست کنت» فرانسوی ایجاد شد. کنتم معتقد به عبور پسر از مراحل سه گانه زیانی، عقلی و تجربی بود و اعتقاد داشت که انسان معاصر در زمینه علوم در مرحله تحقق است.

۱۱. چزاره لومبروزو، انریکو فری و رافائل گارفالو.

^{۱۲} بحث حالت خطرناک در اندیشه‌های این قاضی آیتالیایی از مباحث عمده جرم‌شناسی است.

«لومبروزو» با ارائه چهره معروف و جهانی « مجرم بالفطره » تصویری از چنین بزهکادی ارائه داد^{۱۳} که مدت‌ها موجب بحث و گفتگوی فراوان در محافل علمی گردید. بنظر می‌رسد که ساختار جدیدی از حقوق جزا ظاهر می‌شد^{۱۴} که کاملاً در مقابل مکتب کلاسیک قرار می‌گرفت: انسان مجرم از نظر اخلاقی در رفتار خود آزاد نیست ولی از نظر اجتماعی خطروناک است که باید در مورد او واکنش‌های موسعی اتخاذ کرد^{۱۵} مکتب تحقیقی تولد جرم‌شناسی را نوید داد و اقدامات تأمینی نتیجه این مکتب بود.

در ایران در سال ۱۳۳۹ هنوز جرم‌شناسی به عنوان بکی از دروس مستقل در تنها دانشکده حقوق آن زمان (دانشکده حقوق دانشگاه تهران) تدریس نمی‌شد. از این حیث می‌توان قانونگزار ایران را پیشروتر از استادان حقوق جزا دانست که در سال ۱۳۳۹ قانون اقدامات تأمینی را تصویب کرد. تأثیر مکتب تحقیقی را به نحو روشن در قانون ۱۳۳۹ می‌توان دید و اصطلاحات مندرج در این قانون چون مجرم خطروناک (ماده ۱ ق.ا.ت) و حالت خطروناک (ماده ۵ همان قانون) مؤید این نظر است.

به نظر من قانون اقدامات تأمینی مصوب سال ۱۳۳۹ از جهات زیر متأثر از مکتب تحقیقی و گسترش علوم در قرن ۱۹ است که می‌توان در مورد هریک از این جهات به تفصیل سخن گفت اما در اینجا به رئوس این جهات اشاره می‌کنم که قانونگزار وقت ایران را وادر به تبعیت از دیدگاههای تازه کرد:

۱۳. کتاب انسان جنایتکار.

14. R. MERLE et A – Vitu, *Traité de droit criminal*, 1984. P. 120.

15. ibid, p. 121.

۱. قبول دیدگاههای نو در حقوق جزا
۲. عقب نشینی نسبت به دیدگاههای جزئی حقوقدانان کلاسیک
۳. انعطاف در قبال داده‌های علمی
۴. توجه به شخص مجرم به عنوان محور مطالعات بخصوص به تکرار کنندگان جرم
۵. پذیرش بنیادهایی غیر از مجازات
۶. ایجاد مؤسسات بیشتر درمانی تا تنبیه‌ی
۷. توجه به پیشگیری از جرم
۸. دقت در حقوق زیان دیدگان از جرم

البته موارد یاد شده را نباید جدا از یکدیگر و به شکل منفک بررسی کرد اینکه به اعتقاد من زنجیرهای متصل این جهات در یک ترکیب کلی به یک واقعیت ملموس می‌انجامد و آن اینکه علم و تجربه در قلمرو حقوق جزا وارد شدند و قانونگزار نمی‌توانست با علم سر ناسازگاری نشان دهد و داده‌های علمی را به سبد فراموشی اندازد زیرا علم علیرغم مخالفت‌ها راه خود را باز می‌کند بی‌آنکه سر جدال و کشمکش با آنچه که غیر علمی است داشته باشد.

اهمیت قانون اقدامات تأمینی را در ایران باید از چند جهت یادآوری کرد:^{۱۶}

اول آنکه این قانون در زمینه نحوه نگارش و طبقه‌بندی مسائل قانونی تقریباً نمونه است زیرا ابتدا تعریفی از اقدامات تأمینی ارائه می‌دهد.^{۱۷} و

^{۱۶}. مراجعه کنید به رضا نوری‌ها، زمینه حقوق جزای عمومی، چاپ چهارم، صفحات ۵۴۰ و بعد.

آنگاه به ابزار این اقدامات که به آنها نام مؤسسات اقدامات تأمینی می‌دهد می‌پردازد^{۱۸} و سپس در یک طبقه بنده نسبتاً دقیق انواع این اقدامات را سه فصل سالب آزادی، محدود کننده آزادی و مالی و غیره مطرح می‌نماید.^{۱۹}

دوم آنکه قانون اقدامات تأمینی صرفاً در مورد مجرمین و بخصوص تکرار کنندگان جرم تهیه شده و اصل قانونی بودن این اقدامات مورد توجه قرار گرفته است. لذا هیچ فردی را نمی‌توان تحت این اقدامات قرار داد مگر آنکه قبل اجرمی انجام داده باشد و در مظان تکرار جرم در آینده قرار گیرد و به اصطلاح قانون مجرمی که تحت این اقدامات قرار می‌گیرد باید مجرم خطرناک باشد که شرایط این بزهکار را نیز قانون مشخص می‌کند.^{۲۰}

سوم آنکه قانونگذار در مورد هر گروه از مجرمین خطرناک با توجه به شرایط آنها و نحوه برخورد با ایشان مؤسساتی را پیش‌بینی کرده که نحوه نگاهداری و شرایط آن را نیز مشخص ساخته است.^{۲۱}

چهارم آنکه اهمیت این اقدامات آنچنان است که قانونگذار دولت را مکلف کرده که حداکثر ظرف پنج سال از تاریخ اجرای قانون اقدام به ایجاد مؤسسات اقدامات تأمینی بنماید.^{۲۲}

پنجم آنکه این قانون با توجه به قوانین حاکم که علی الاصول قوانین عرفی هستند تدوین شده و با این قوانین تطبیق گردیده است.

۱۷. ماده ۱ قانون اقدامات تأمینی.

۱۸. ماده ۲ همان قانون.

۱۹. مواد ۳ به بعد همان قانون.

۲۰. ماده ۱ همان قانون.

۲۱. رضا نوری‌بهای، همان صفحات ۵۴۳ به بعد.

۲۲. ماده ۲ قانون اقدامات تأمینی.

ششم آنکه قانون اقدامات تأمینی از ویژگی خاص خود که نا معین بودن مدت است در موارد زیادی برخوردار می باشد.

متأسفانه و علیرغم اهمیت این قانون باید گفت که در رژیم گذشته دقت در اجرای آن معمول نگردید. مؤسسات مقید در قانون^{۲۴} یا تشکیل نشدن و یا اگر هم ایجاد گردیدند به شکلی ناقص و محدود بودند. می توان به عنوان نمونه از موارد اجرای این قانون ایجاد کانونهای اصلاح و تربیت اطفال بزهکار را در برخی از مراکز استانها و یا ایجاد موسسات کشاورزی و صنعتی را در بعضی از زندانها به شکل محدود دید. قانون با چهره تازه خود عملأً گوش نشین شد.

قسمت سوم

نظری به قانون اقدامات تأمینی پس از انقلاب ۲۲ بهمن ۱۳۵۷

بعد از پیروزی انقلاب و در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران بر اقدامات تأمینی و تربیتی البته نه با جمله های صریح حاکی از این اقدامات تأکید شده است که ضروری است داده های کلی قانون اساسی را با قوانین عادی روشن کرد.

طبق بند ۱ اصل سوم قانون اساسی؛ ایجاد محیط مساعد برای رشد فضایل اخلاقی براساس ایمان و تقوی و مبارزه با کلیه مظاهر فساد و تباہی

۲۴. بیمارستان مجرمان مجون و مختلط المشاعر، تبعیدگاه، کارگاههای کشاورزی و صنعتی، مراکز معالجه معتادان، کانونهای اصلاح و تربیت.

ار تکالیف دولت است. جنبه پیشگیرنده این اصل را می‌توان نمونه روشنی از اقدامات تأمینی در مفهوم عام دانست.

طبق اصل هشتم؛ در جمهوری اسلامی ایران دعوت به خیر، امر به معروف و نهی از منکر وظیفه‌ای است همگانی و متقابل بر عهده مردم نسبت به یکدیگر، دولت نسبت به مردم و مردم نسبت به دولت.

اما نمونه روشن‌تر اقدامات تأمینی در مفهوم عام را می‌توان در بند ۵ اصل یکصدو پنجاه و ششم دانست که در زمرة وظایف قوه قضائیه «اقدامات مناسب برای پیشگیری از وقوع جرم و اصلاح مجرمین» را با صراحة عنوان کرده است که بنظر می‌رسد این بند در صورت تدوین قوانین مناسب با آن می‌تواند جایگاه ویژه‌ای را برای اقدامات تأمینی ایجاد کند.

اما در زمینه قانون اقدامات تأمینی مصوب ۱۴ اردیبهشت ماه ۱۳۳۹ و برخورد با این قانون باید گفت غربت این قانون پس از انقلاب چشمگیرتر شد، بخصوص که ماده ۲ قانون مجازات اسلامی ۱۳۷۰ نیز با حذف اقدامات تأمینی و تربیتی از تعریف جرم^{۲۴} عملًا این اقدامات را از قدرت و کارآبی خود انداخت هرچند در مواد گوناگون به اقدامات تأمینی و تربیتی اشاره کرده است.^{۲۵}

البته از دیدگاه نظری، تغییرات فراوان در دهه‌های اخیر در زمینه علوم جرم‌شناسی نمی‌توانست مؤید قانونی کهنه شود که نیاز به دگرگونی در آن فراوان احساس می‌شد و می‌شود ولی نه این نکته بلکه ورود قوانین

۲۴. طبق ماده ۲ قانون مجازات اسلامی، هر فعل یا ترک فعلی که در قانون برای آن مجازات تعیین شده باشد جرم محسوب می‌شود.

۲۵. طبق همین ماده همان قانون؛ قانون مجازات اسلامی راجع است به تعیین و انواع جرائم و مجازات و اقدامات تأمینی و تربیتی که درباره مجرم اعمال می‌شود.

شرعی در قوانین جزایی ایران تطبیق قانون اقدامات تأمینی را با قوانین موجود مشکل کرده است. بعنوان مثال طبقه‌بندی جرایم از حیث شدت مجازاتها در قوانین عرفی که به موجب آن مجازاتها به جناحت، جنحه و خلاف تقسیم می‌شوند جایگاهی در قوانین فعلی ایران ندارد و استعمال کیفرهای عرفی در قانون اقدامات تأمینی و تربیتی با قوانین موجود سازگاری نشان نمی‌دهد. برخی از عناوین مقید در قانون اقدامات تأمینی چون تکرار جرم، آزادی مشروط، مجرمین نیمه مسؤول و مانند آنها با تغییر قوانین دچار نابسامانی و تردید قرار گرفته‌اند. اصل بر اجرای مجازات در قانون فعلی با تأکید بر عدم اجرای اقدامات تأمینی در مواردی قانون اقدامات تأمینی را محجورتر و درمانده‌تر کرده است و لذا باید گفت گرچه قانون اقدامات تأمینی از نظر قانونی منسخ نشده اما عملاً اجرای آن به شکل فعلی امکان ندارد و اگر دیده می‌شود گاهگاهی به این قانون متروک گوشه چشمی نشان داده می‌شود (به عنوان مثال در زمینه توقيف مطبوعات) یا به دلیل ناآشنایی برخی از دادگاهها به مفهوم اقدامات تأمینی است و یا شتابزدگی آنها در تطبیق موارد با قانون و منطق مقنن در تدوین آن. مؤسسات وابسته به این قانون همچنان بلا تکلیف باقی مانده‌اند. با وجود این، ایجاد مراکز خدمات بعد از خروج پس از انقلاب و طبق آئین‌نامه امور زندانها را می‌توان گامی مثبت تلقی کرد.

سؤالی که باقی می‌ماند این است که با توجه به متروک ماندن قانون اقدامات تأمینی و تربیتی، برخورد قانون مجازات اسلامی با این اقدامات چگونه است؟

در پاسخ باید گفت، نظر به اینکه ماده ۱ قانون مجازات اسلامی عنوان کرده که «قانون مجازات راجع است به تعیین انواع جرایم و مجازات و اقدامات تأمینی» پس لزوماً مفنب اقدامات تأمینی را پذیرفته اما با عنایت به ماده ۲ همین قانون که جرم را فعل یا ترک فعل مستلزم مجازات می‌داند می‌توان گفت که مفنب ایران اقدامات تأمینی را در قبال انجام جرم پذیرفته اما مستقلآ آن را مورد پذیرش قرار داده است به عبارت دیگر اصل قانونی بودن اقدامات تأمینی طبق ماده ۱ مورد قبول قرار گرفته اما امکان اعمال این اقدامات بدون ارتکاب جرم نیز متصور است. این مسأله ما را دچار تردید می‌کند که چگونه معکن است بدون ارتکاب جرم بتوان اقدامات تأمینی را بر افراد بار کرد. مگراینکه پذیریم مفنب در برخی موارد اصولاً عمل مرتكب را که ظاهراً جرم است از دایره جرم خارج کرده و برای آن صرفاً اقدامات تأمینی و تربیتی منظور نموده است. بعنوان مثال در مورد مجنون یا صغیر که می‌توان گفت مفنب فرض وجود جرم را از ناحیه ایشان منتفی دانسته است زیرا چه در مورد دیوانه و چه کودک امکان اعمال اقدامات تأمینی را پیش‌بینی نموده است و چون برای دیوانه و کودک مجازاتی متصور نیست پس صدور حکم اقدامات تأمینی جایز است. پذیرش این استدلال گرچه اشکالات را محدود می‌کند اما آنها را از بین نمی‌برد زیرا از طرفی عنوان فصل اول باب دوم قانون مجازات چنین است: «مجازاتها و اقدامات تأمینی و تربیتی» که در این فصل آنچه می‌تواند به عنوان اقدامات تأمینی مطرح گردد مواد ۲۰ و ۲۱ است که علی القاعدة تحت عنوان مجازات‌های تمیمی عنوان می‌گردند و نه اقدامات تأمینی و تربیتی که در عنوان فصل ذکر شده و چون مجازات‌های تمیمی حتماً در قبال انجام

جرائم هستند پس نمی‌توان بر این مجازاتها عنوان اقدامات تأمینی بار کرد. از طرف دیگر عده‌ای مجازات‌های بازدارنده موضوع ماده ۱۷ قانون مجازات را، نوعی اقدامات تأمینی و تربیتی می‌دانند که این مسئله نیز با عنوان مجازات‌های بازدارنده و طبقه بندی این کیفرها در زمرة ۵ کیفر اصلی قانون مجازات اسلامی همخوانی ندارد.^{۶۶}

با توجه به این مسائل باید گفت عزلت قانون اقدامات تأمینی و تربیتی مصوب سال ۱۳۳۹ از طرفی و عدم پاسخگویی صریح مفتن اسلامی به این اقدامات در مجموعه قوانین جزایی از طرف دیگر موجب ابهام اقدامات تأمینی در ایران شده است و این بنیاد اصلاحی و درمانی را سخت دستخوش آسیب و لطمہ قرارداده که قانونگذار باید چاره جویی کند و قانونی مناسب، دقیق و بر مبنای نیازهای جامعه تدوین نماید.

نتیجه‌گیری

قوانين جزایی چون دیگر قوانین در محل نقد، تجربه و بررسی باید با تحولات زمان همراه باشند. ایستایی یک قانون با پویایی جامعه همخوانی ندارد. قانون اقدامات تأمینی و تربیتی مصوب ۱۲ اردیبهشت ۱۳۳۹

۶۶. عنوان مجازات‌های بازدارنده اولین بار در قانون تشکیل دادگاههای کیفری (۱) و (۲) مطرح گردید وی تعریفی از آن ارائه نشد، بعداً در ماده ۱۷ قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۷۰ قانونگذار به تعریف این مجازات پرداخت. طبق این ماده: «ماجرات بازدارنده تأدیب یا عقوبی است که از طرف حکومت بمنظور حفظ نظام و مراعات مصلحت اجتماع در مقابل تخلف از مقررات و نظمات حکومتی تعیین می‌گردد از قبیل حبس، جزای نقدی، تعطیل محل کسب، لغو پروانه و محرومیت از حقوق اجتماعی و اقامات در نقطه یا نقاط معین و منع از اقامات در نقطه یا نقاط معین و مانند آن». با توجه به این تعریف مجازات بازدارنده از جهات مختلف از اقدامات تأمینی چه از نظر ویژگیها و چه اهداف و تبعات تفکیک می‌شود.

علیرغم امتیازات بسیار، بوی کهنگی گرفته و گوشنهشین شده لذا لزوم نتو ساختن آن بیش از پیش احساس می‌شود بی‌آنکه بتوان از امتیازات آن غافل بود. می‌توان با دقت در شکل و قالب این قانون و توجه به علوم جدید به تدوین قانونی تو پرداخت که پاسخگوی مشکلات و نیازهای جامعه باشد. از تحولات نه می‌توان گریخت و نه می‌توان بدانها بی‌تفاوت بود، که در چنین صورتی سیل تخیلات واقعیات را با خود خواهد برد و چیزی که بر جا خواهد ماند تأسف است و تأثیر.